

6. V nedělním oblečení nastoupíš před komisi...

Zahleděl jsem se nedůvěřivě na první poznámku ve svém sešitě biologie z třetího ročníku: „Zástupci řádu šupinatých z třídy plazů mají příčně orientovaný šterbinovitý řitní otvor.“

Páni! Jak může člověk neznalý tak zásadní informace vůbec vylézt bez obav na ulici? To jsem i já žil dlouhých devatenáct let v trapné nevědomosti o tom, kam směřují konečnický jednoho z nejpočetnějších řádů plazů? Ne. Zaplaťpánbůh, že už to vím. Teď, kdykoli to vyplyne z přirozené konverzace, se mohu touto znalostí blýsknout... Proboha, střelte mě do hlavy!

Svatý týden se řítí do finišu. Netušil jsem, kolik břitké ironie v sobě tohle označení skrývá, neboť týden to byl vsutku pekelný. Harmonogram studia, jež jsem si pečlivě rozplánoval tak, abych stihl každé maturitní otázce věnovat hodinu intenzivní a konstruktivní pozornosti, jsem musel po třech dnech vzdát z důvodu dvoudenního skluzu. Je zvláštní, jak vám najednou připadne jakákoli činnost odlišná od studia urputně zajímavá, ležíte-li jen několik minut v zápiscích o vyvrcholení humanistických tendencí v české literatuře. Civění do zdi, vymačkávání pórů na nose, zjišťování, zda o sebe dokážete tleskat chodidly stejně hlasitě jako dlaněmi...

Já strávil většinu svatáku v koupelně. Šestkrát denně jsem se koupal a minimálně devětkrát si čistil zuby. Zřejmě jsem podvědomě doufal, že komisi oslním alespoň zjevem. Budu sice dutý, ale vyleštěný.

„Uč se!“ povzbuzovala mě maminka vždy, když opět zaslechla z pokojíku bouřlivý aplaus mých chodidel. Ale já už byl u konce sil. Poslední den. Nic jsem si nepřál víc, než rituálně spálit svá maturitní témata a na všechno se vy****. Nehledě na rektální orientaci.

„...a tímto prohlašuji maturitní zkoušky za zahájené,“ prohodil nesměle předseda v ošoupaném saku a podrbl se nenápadně na expandující pleši.

Všechno bylo přemrštěně okázalé, až z toho naskakovala husí kůže. Lavice přehozeny zelenými hadry a flek na zdi, kam mi loni nedopatřením vystříkla malinová fanta, ukryt za státní vlajku. Podél dvou stěn přešlapoval šik triadvaceti rozklepaných mladých lidí a odstíny jejich tváří korespondovaly s barvou omítky. Ti, kdož byli na řadě jako první, se už jen hystericky smáli. Kromě Vlasty, která se modlila.

Mě a další tři spolužáky čekala zkouška dospělosti téhož dne odpoledne. Seděli jsme ve školním bufetu a naše srdce tloukla, až se otřásal stůl. Já, Julius, Hedvika a Slavomír. V půl jedné měla přijít naše chvíle. Dohodli jsme se, že o maturitě mluvit nebudeme, ale jiné téma nás nenapadlo, tak jsme jen mlčky usrkávali zteplalý pomerančový džus.

„Jak jsem ve stresu,“ vyhrkla najednou poněkud objemnější Hedvika, „tak už jsem normálně čtyři dny nejedla,“ vypnula hrdě svou prostorově náročnou hrud'.

„Ještě takovejch čtyřicet maturit a můžeš vpadnout do modelingu,“ poznamenal jízlivě Julius, aniž by vyňal brčko z úst.

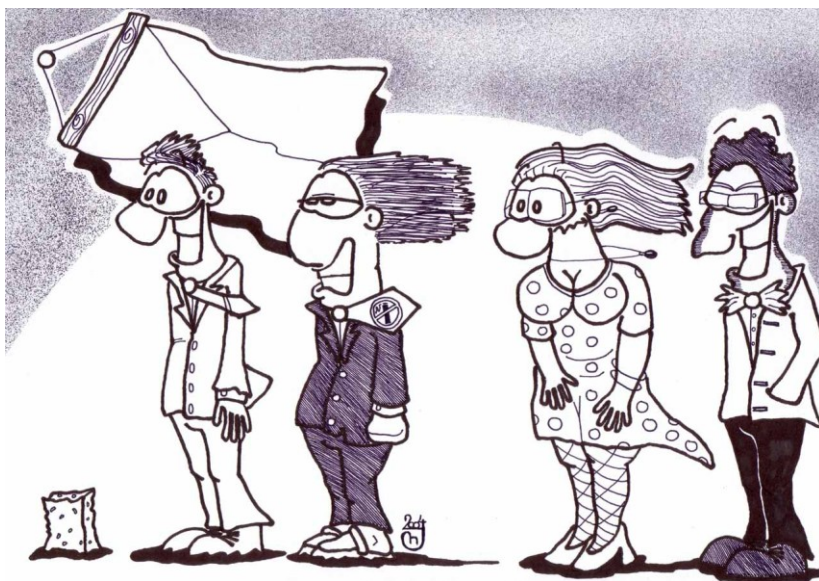
Nastalo bodavé ticho. Abych zmírnil napjatou chvíli, nabídl jsem Hedvice svůj loupák. Hedvika však prudce odmrštila židli a s dusotem a brekem vyběhla ze dveří. Za pár sekund se vrátila, vytrhla mi loupák a znovu odběhla.

„Ty jsi blbej,“ pustil jsem se do Julia, „zas tak vtipný to nebylo.“

„Já za to nemůžu,“ bránil se Julius, „jsem teď pod tlakem.“

A měl pravdu. Byli jsme pod tlakem. Snad až na Slavomíra, který se jako vždy připitoměle usmíval a upravoval si účes.

Čas se nachýlil. Půl jedné. Naše čtveřice otevřela dveře třídy a vešla. Vítr z otevřených oken nám šlehal do zvlhlých tváří bez výrazu, šaty a kravaty vlály, tepny ve spáncích rytmicky

bušily naléhavé melodie a těly zmítaly ty nejneočekávanější tiky. Jako první na řadě byla biologie.

„Posadte se,“ uvítala nás úsměvem, který nevěstil nic dobrého, profesorka Andonová.

„Ty vole, jestli dostanu metabolismus a termoregulaci, tak skočím z okna,“ zašeptal Julius a posadil se.

„Dáš mi to

písemně?“ začala Hedvika vytahovat propisku.

„Nechte toho, do pytle!“ okřikl jsem je, aniž bych přerušil svůj konstantní plastikový úsměv, který jsem vysílal ke spícímu předsedovi.

„Julius Uxa!“ pozvedla Andonová nádobku s čísly a s jakousi zvrhlou rozkoší s nimi zarachotila. Julius vstal a bázlivě do ní vnořil ruku.

„22 – Pohlavní soustava,“ zatleskala nadšeně profesorka. Julius na nás vrhl vyděšený pohled.

Patnáct minut, co byl Julius na potítku, bylo hrobové ticho. Přesto utekly tempem primána běžícího na oběd. Hedvika se třásla. Slavomír si broukal. Věděl jsem o něm, že je pohodář. Ale tohle jsem netušil. Byl klidný, jako by dnes snad ani neměl maturovat.

„Hedvika Kubíková!“ zvolala profesorka a opět nadšeně rozezněla umělohmotné placky s čísly o stěny keramické nádobky. Hedvika losovala. „10 – Triblastika schizocélní a pseudocélní,“ zaradovala se Andonová, „triviální otázka, vid?“ obrátila se k Hedvice, které bylo očividně nevolno.

Julius se zvedl, vzal si poznámky, utřel pot do kravaty a posadil se mezi Andonovou a přisedícího Bartáka.

„Začal bych pohlavní soustavou muže,“ pravil klidným hlasem. „Kopulačním orgánem je penis. Zavádí spermie do těla samice. Má tři topořivá tělesa. Nepárové objímá močovou trubici a na konci se rozšiřuje v žalud. Párová jsou na spodní části a na bocích penisu. Úd je tvořen řídkým vazivem s mnoha dutinami, kam je přiváděna krev, jež zaručuje při erekci ztvrdnutí. Penis je kryt tenkou předkožkou a je protkán spoustou volných nervových zakončení, při jejichž zručném dráždění dochází k orgasmu a k ejakulaci, což je výron přibližně dvou až tří mililitrů semene...“

Julius byl k nezastavení. Vyprávěl o penisu poutavě asi deset minut a připojil k dobru i nějaké historky ze soukromí, když vtom ho Andonová přerušila: „Vidím, že o mužské pohlavní soustavě máte opravdu přehled. Přejděme tedy k pohlavní soustavě ženy.“

Plynulý projev se zastavil, hlas se roztřásl, pleť zrudla a Julius začal koktat: „Pohlavní soustava ženy... je... v podstatě tvořena vlastně převážně... vagínou. Ta je vlastně... umístěna... prakticky v rozkroku a plní funkci v podstatě především... pohlavní. Má ji každá žena, už od dětství... a... prostě... vlastně...“

Sledoval jsem s veškerou empatií a soucitem, jak se problekotal svými zbývajícími pěti minutami, aniž by řekl víc, než ví dítě předškolního věku zavřené od narození v chlapeckém klášteře.

„Připadá mi,“ završila jeho výstup Andonová, „že pohlavní soustavu ženy jste vůbec neviděl. Ještě poznávačku...“

Julius rozpoznal několik obrázků, unaveně se zvedl ze židle a úplně propocený se vydal na záchod vykoupat v umyvadle.

„Vojtěch Chládek!“

Zašátral jsem s obavami v nádobce a vylovil modrou plastickou placku s bílým číslem 8.

„Osm... to jsou houby, Vojtěchu,“ zašklebila se Andonová. Polkl jsem. Snažil jsem se nedát mimicky najevo záchvat paniky, jenž se mě zmocnil.

„Ještě si vylosujte poznávačku,“ rozevřela přede mnou vějíř několika obálek. Jednu jsem si vytáhl a zhroutil se na potítko.

„Stihnu si ještě odskočit?“ přihlásil se Slavomír.

„No dobře, ale spěchej,“ pustila ho Andonová.

To je konec! Houby. Houby... rostou v lese. Zygomycetes. Endomycetes. Kropidlák. Houby s octem. Do pytle, do pytle. Klid, klid... Poznávačka. Zachrání nás poznávačka. Vyňal jsem z obálky první obrázek. Byl potměšlý a černobílý. Vyděšeně jsem ho otáčel vzhůru nohama a zase zpátky. Co to sakra je? Mohl by to být smrž obecný, nebo nějaký bakteriofág, ale vypadá to trochu jako penis, nebo tasemnice, není to slimák? Proboha. Zkusím druhý obrázek. Ha! Kytka! Hmm... To je velmi konkrétní. Bože, Bože... Vysypal jsem na stůl celý obsah obálky. Šest neidentifikovatelných obrázků a jedna mrtvá moucha. Moucha! Tu jsem poznal! Vzal jsem opatrně do dlaně hmyzí mrtvolku, o níž jsem marně doufal, že mi zachrání čtyřku z biologie.

Vtom se rozchrčel školní rozhlas: „Poplach! Okamžitě opusťte budovu! Anonymní telefonát ohlásil v budově nálož! Zanechte věci na svých místech a organizovaně opusťte budovu!“

Zahleděl jsem se z okna a nemohl uvěřit. Slavomír mi mával z telefonní budky a připitoměle se usmíval...